

NAMIQ DƏLİDAĞLI

XATİRƏ VƏ NİFRƏT

...xatirələrim
bağımızdakı
alma ağaclarının
budaqlarından,
alça ağaclarının çiçəklərində
asılı qaldı.
Bir də atamın məzarına
qısılı qaldı.
Bir gün geri dönəcəm
xatirələrimi yığmaq üçün-
alma ağaclarının
budaqlarından,
alça ağaclarının
çiçəklərindən.
Ancaq atamın məzarından
xatirələrimi götürməyə
üzüm qalmayıb.
Bilirəm ki, atam
xatirələri nifrətə çevirib
tüpürəcək üzümə...

ÖLMƏKDƏN QORXMURAM

Məndən bezdi arzularım da...
Taleyimin acığına neçə arzum
intihar elədi ümitsizlikdən.
Ümidlərim ağ bayraq qaldırdı
qayğılarıma təslim olmağa.
Şirin-şirin diləklərim
boğuldu göz yaşlarımda,
dənizdə dalğalar boğulan kimi.
Mən daha ölməkdən qorxmuram,
yaşamaqdan qorxuram...

AĞRI

Bu gecə duz basdım
Təbriz ağrım,
Dərbənd dərdimə,
Zəngəzur həsrətimə,
Borçalı göynərtimə,
Qarabağ yarama...
Cızdağım çıxanacan
yanım deyə...
Yuxum ərsə çəkilsin deyə....
Şərti ad qoydum onlara:
ürəyimə Təbriz,
sinəmə Dərbənd,
bir gözümə Zəngəzur,
birinə Borçalı,
dilimə Qarabağ...
Hərəsi öz dilində ağladı məni....
duz basdığım yaralarım....
Of, canım göynəyir....

AĞ GECƏNİN NAĞILI

Ağ dəvələr ağ gecədə
ağ yollarla yön almışdı üzü Qərbə.
Ağ yuxular, ağ arzular
çin olmuşdu bu ağ gecə.
Bir ağ karvan yol gedirdi
ağ günlərin işığına.
...Ağ ümidlər, ağ gümanlar
ağ dağlara aparırdı ağ karvanı.
Bu gecənin ağ həsrəti,
ağ hicranı əriyəcək.
Ağ vüsala qovuşacaq

bu ağ karvan.
...Bu bir ağ nağılıydı,
bu nağılda ağ elədim,
buna heç kəs inanmaz.

BU KƏND...

*(Cavanları qazanc arxasınca yad ellərə üz tutan,
5-10 qarı-qocanın ixtiyarına qalan kəndin
mənzərəsi)*

Tin-tin, küçə-küçə qocalır bu kənd,
üstündən, başından yetimlik yağır,
damından-daşından yetimlik yağır.
Küçələrin gözü yol çəkir,
bu kəndin itləri yad nəfəs gəzir
hürməyə...
Gedəni-gələni yoxdu bu kəndin.
Burda qulaq batır sükut səmindən.
Qonşu uşağın ərköyünlüyündən
beli əyilən ağac çəpər,
indi olsa qulağına səs təpər.
Hörümçəklər tor bağlayıb
qapıların kilid yerində.
Sükutdan rəngi solub,
boyası saralıb pəncərələrin.
Qulağı bir addım səsinə təşnə.
Çox qoca görünür bu kənd yaşından,
bu kəndin «cavanı» yetmiş yaşında,
bu kəndin qocası yaşını bilmir,
itirib ağılı, huşunu, bilmir.
Burda arzuları dəfn eləyirlər,
başdaşı qoyurlar xatirələrdən.
Burda ölüm dəbdə, əcəl sevilən.
Bir-birə başsağlığı verməzlər burda.
Qəbristanlıq böyüdükcə, kənd kiçilir.
Bir gün bu kəndin girəcəyində
bir lövhə asılacaq:
burda insan yaşamır.
Sonuncu ölünü
Tanrı götürəcək yerdən.

ŞEİR YAZANDA...

Şeir yazanda istəmirəm
kimsə məni görsün.
Sözləri mızıldaya-mızıldaya
təkrarlayanda kimsə eşitsin.
Mən təbimlə macərə dolu
eşq yaşayıram şeir yazanda.
Hamıdan gizlənirəm,
hamıdan utanıram o an...
Sonra şeir doğulur.
Şeirin də xoşbəxti,
bədbəxti olur,

yaşayanı da var,
öləni də.

AXTARIRAM

Mən özüm-özümə yadam, gəzirəm,
gəzirəm dünyanı, atam, gəzirəm,
dərdimi deməyə adam gəzirəm,
qəbrimi qazmağa yer axtarıram!

Mən gen yol tutmuşdum, cığıra çıxdı,
bu yol da axırkı axıra çıxdı,
nə alıb satdımsa, çıxara çıxdı,
mən beş itirmişəm, bir axtarıram.

Bu bəxtlə, qismətlə heçəm dünyada,
xoş günə tapmadım bir çəm, dünyada,
bu dəli başımla sərsəm dünyada,
ocaq axtarıram, pır axtarıram.

DEMƏ

Keçdim dünyanın içindən,
boşca qəfəsmiş demə.
Qulaqları batıran,
quruca səsmiş demə.

Baxdım ondan köçən köçə,
baxdım özüm keçə-keçə,
baxdım badə içə-içə,
bu da bir həvəsmiş demə.

Daha hər şeydən bezmişəm,
məzədən, meydən bezmişəm,
əlimi səndən üzümüşəm,
yaşamaq nə pismiş demə.

BİLDİYİMİZİN TƏKRARI...

...dünya məzə yeridi,
məzələnib gedirik.
Bələkdən kəfənəcən
çözələnib gedirik.

Xeyirin də, şərin də
kökü var ey-dərində.
Dünya durur yerində-
biz ələnilib gedirik.

Yola düşdüsə qatar,
kim gecikər, kim çatar.
Geyinib kəfən-paltar,
təzələnib gedirik...